

Bezit maakt blij of (toch) niet?

Geen idee aan wie ik hem heb uitgeleend. Al een paar weken vraag ik mij af wie het toch geweest is aan wie ik mijn handtacker (nietpistool) heb uitgeleend. Inmiddels heb ik voorzichtig bij een aantal familieleden en bekenden geïnformeerd, helaas zonder enig resultaat.

Vandaag bedacht ik, dat er aan zo'n stuk bezit naast genoegens, ook nadelen kleven en dat deze onlosmakelijk verbonden zijn met de voornaamwoorden waarmee ik dat bezit gewoonlijk aanduid. Ik heb het immers over *mijn* nietpistool. Hij is ontegenzeggelijk van *mij*. Ik heb ervoor betaald, dus hij behoort tot *mijn* bezit.

Als ik nou alleen maar een nietpistool zou bezitten, dan zou dat het enige object zijn dat zo nu en dan mijn aandacht krijgt, maar in en rond ons huis staat het vol met (soms nutteloze, must-have) dingen waaraan ik bij tijd en wijle ook de nodige aandacht besteed. Bij de aanschaf ervan achtte ik ze allemaal noodzakelijk en werd ik er - laat ik eerlijk zijn - soms blij van. Niettemin vragen veel van deze dingen nog op andere manieren de aandacht. Ik wil ze onderhouden, soms moet ik er voorzichtig mee omgaan, bij verlies of stuk gaan bepaalt het mijn humeur, voor enkele dingen is een verzekering nodig, kost het me dus extra, en als ik heel sterk gehecht ben aan mijn spullen, dan ben ik er bij Verisure zeker van dat anderen met hun van *mijn* spullen afblijven.

Als ik bedenk, dat een mensenleven een uiterst kostbaar geschenk is, dan vraag ik me na bovenstaande overdenking af, hoeveel tijd er wel niet van is/wordt 'gebruikt' met het vergaren, het bezig zijn met en de zorg voor alles wat ik bezit. Hoe meer ik aan *mijn* materiële omgeving gehecht ben – hetgeen in geval van mijn nietmachine nog niet zo vreemd is 😊 - , hoe meer ik geneigd ben er (veel) tijd aan te besteden.

Naast *mijn* materiële bezit, reken ik ook immateriële dingen (onbewust) tot *mijn* bezit. Zo heb ik het over *mijn* vrouw, *mijn* kinderen, *mijn* werk, *mijn* lichaam, *mijn* gezondheid enzovoorts.

Rijst de vraag, waarom doe ik dat? Wat voor waarde schuilt er werkelijk in het gebruik van de woorden *mijn* en *mij*? Van zowel het materiële als het immateriële bezit kan gesteld worden, dat ze gehechtheid in de hand werken. Hieronder versta ik een onbewuste relatie met iets of iemand die bepaald wordt door een emotionele voorkeur. Deze gehechtheid zorgt er altijd voor, dat na verloop van tijd sprake zal zijn van verdriet, leed, teleurstelling of boosheid. Het bestaan van alles is immers eindig. Wat verandert er, als ik me zou losmaken van *mijn* materiële en immateriële bezit?

Ik denk even terug aan de witte reiger die we vanmorgen tijdens onze ochtendwandeling sierlijk neer zagen strijken in een weiland langs onze route. Ik bedacht, dat de plek waar hij landde even zijn thuis is. Er is eten, er wordt voor hem gezorgd. Hij hoeft alleen maar reiger te zijn en zich geen zorgen te maken over bezit. Hij heeft niks, alleen zichzelf.

In Kathmandu zag ik in de buurt van de Pashupatinath-tempel naakte, met gekleurd poeder bedekte, mannen in meditatie. Het enige dat ze bezaten was een bedelnap en die werd aldoor voor hen gevuld, met andere woorden: er werd voor hen gezorgd. Meester Jezus maakte in dit verband de vergelijking met de vogels in de lucht: *'Kijk naar de vogels in de lucht: ze zaaien niet en oogsten niet en vullen geen voorraadschuren, het is jullie hemelse Vader die ze voedt. Zijn jullie niet meer waard dan zij?'*

Men vertelde mij dat meditatie deze zgn. sadhu's bij het geluk in zichzelf bracht. De 'buitenwereld' kwam er niet meer aan te pas. *Mijn* en *mij* waren op hen niet van toepassing. Mij werd te verstaan gegeven – iets wat ik toen niet begreep - dat dat wat je werkelijk bent

onvergankelijk is, en alles omvat, en dat dát je vrijmaakt van het juk van het denkbeeld dat iets van jou is. Langzaam drong het tot mij door, dat alles wat ik denk te bezitten mij te leen is gegeven.

Zo ben ik dan ook van mening, dat 'mijn' niertang slechts een verhuizing heeft meegemaakt. Dat hij binnen de schepping een andere plek heeft gekregen. Ik heb er weliswaar voor betaald, maar ik kan dat niet anders zien, dan als het gevolg van afspraken die in het verleden zijn gemaakt en waar we ons collectief aan zijn gaan houden: Ik koop iets, geef er geld voor, en mag/kan me dientengevolge de eigenaar/bezitter ervan noemen. Heel vroeger ruilden de mensen dingen. Of men voelde zich, vanuit een natuurlijke zorg voor elkaar, collectief verantwoordelijk voor de schaarse bezittingen van de hele groep.

Als ik dood ga, waar blijven dan het bezit en de eigenaar? We worden naakt geboren, en zo sterven we ook weer. Van alles wat we bezitten zullen we onherroepelijk afstand moeten doen. Zou het dan niet verstandig zijn er bij leven en welzijn alvast mee te beginnen? In ieder geval met de onthechting?

Zo kan ik van harte hopen, dat *mijn* niertang met veel plezier gebruikt zal blijven worden.

Voor een volgende klus leen ik er trouwens wel een 😊.